

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2020. december 17.*

„Előzetes döntéshozatal – Sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárás – Büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködés – 2002/584/IB kerethatározat – Európai elfogatóparancs – A 4a. cikk (1) bekezdése – A tagállamok közötti átadási eljárások – Végrehajtási feltételek – A végrehajtás megtagadásának mérlegelhető okai – Kivételek – Kötelező végrehajtás – A terhelt távollétében kiszabott büntetés – A vádlott szökése – (EU) 2016/343 irányelv – 8. és 9. cikk – A tárgyaláson való jelenlét joga – Követelmények a terhelt távollétében történő elítélés esetén – Ellenőrzés az elítélt személy átadása során”

A C-416/20. PPU. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg (hamburgi regionális felsőbíróság, Németország) a Bírósághoz 2020. szeptember 7-én érkezett, 2020. szeptember 4-i határozatával terjesztett elő a

TR

ellen kibocsátott európai elfogatóparancsok végrehajtására irányuló,

a **Generalstaatsanwaltschaft Hamburg**

részvételével folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: M. Vilaras tanácselnök, N. Piçarra, D. Šváby, S. Rodin (előadó) és K. Jürimäe bírák,

főtanácsnok: E. Tanchev,

hivatalvezető: M. Krausenböck tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2020. november 19-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- a Generalstaatsanwaltschaft Hamburg képviselőiben J. Fröhlich, meghatalmazotti minőségben,
- a német kormány képviselőiben J. Möller, M. Hellmann és F. Halabi, meghatalmazotti minőségben,
- a román kormány képviselőiben E. Gane, L.-E. Batagoi és A. Wellman, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: német.

- a lengyel kormány képviselőjében B. Majczyna és J. Sawicka, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviselőjében C. Ladenburger, M. Wasmeier és S. Grünheid, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2020. december 10-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,
meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a büntetőeljárás során az ártatlanság véelme egyes vonatkozásainak és a tárgyaláson való jelenlét jogának megerősítéséről szóló, 2016. március 9-i (EU) 2016/343 európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2016. L 65., 1. o.) 8. és 9. cikkének értelmezésére vonatkozik.
- 2 E kérelmet a Judecătoria Deva (dévai helyi bíróság, Románia) által 2019. október 7-én, a Tribunalul Hunedoara (vajdahunyadi törvényszék, Románia) által 2019. október 7-én kibocsátott európai elfogatóparancsok Németországban történő végrehajtására irányuló eljárás keretében terjesztették elő azon szabadságvesztés-büntetések végrehajtása céljából, amelyeket a román bíróságok TR-rel szemben, távollétében szabtak ki.

Jogi háttér

Az uniós jog

A 2002/584/IB kerethatározat

- 3 A 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal (HL 2009. L 81., 24. o.) módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat (HL 2002. L 190., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 34. o.) (1), (5)–(7), (10) és (12) preambulumbekzdésének szövege a következő:

„(1) Az 1999. október 15–16-i tamperei Európai Tanács következtetései, és különösen azok 35. pontja szerint a tagállamok között az olyan személyekre vonatkozó alakszerű hivatalos kiadatási eljárást, akik jogerős elítélésüket követően menekülnek az igazságszolgáltatás elől, el kell törölni, a bűncselekmény elkövetésével gyanúsított személyeket érintő kiadatási eljárást pedig fel kell gyorsítani.

[...]

- (5) Az [Európai] Uniónak abból a kitűzött céljából, hogy a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének térségévé váljon, következik a tagállamok közötti kiadatás eltörlése és annak az igazságügyi hatóságok közötti átadási rendszerrel való felváltása. Emellett az elítéltek vagy gyanúsítottak – büntetőítélet végrehajtása vagy büntetőeljárás lefolytatása céljából történő – átadásának új, egyszerűsített rendszerének bevezetése lehetővé teszi a jelenlegi kiadatási eljárások bonyolultságának és a jelenlegi kiadatási eljárásokban rejlő késlekedés kockázatának a megszüntetését is. A tagállamok között mindeddig irányadó hagyományos együttműködési kapcsolatokat a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének térségében a büntetőügyekben hozott bírósági határozatok szabad mozgásán nyugvó rendszernek kell felváltania mind az ítélethozatal előtti, mind az azt követő szakaszban.

- (6) Az e kerethatározatban előírt európai elfogatóparancs az első konkrét megvalósulása a büntetőjog területén a kölcsönös elismerés elvének, amelyre az Európai Tanács az igazságügyi együttműködés »sarokkövéként« utalt.
- (7) Mivel az 1957. december 13-i európai kiadatási egyezményre épülő többoldalú kiadatási rendszer felváltását a tagállamok egyoldalúan eljárva nem képesek kielégítően megvalósítani, és e cél – nagyságát és hatásait tekintve – az unió szintjén jobban megvalósítható, a Tanács az Európai Unióról szóló szerződés 2. cikkében és az Európai Közösséget létrehozó szerződés 5. cikkében foglalt szubszidiaritás elvével összhangban intézkedéseket fogadhat el. Az arányosság elvének megfelelően, amelyet az utóbbi cikk rögzít, ez a kerethatározat nem lép túl az e cél megvalósításához szükséges mértéken.

[...]

- (10) Az európai elfogatóparancs szabályozása a tagállamok közötti nagy fokú bizalomra épül. Végrehajtása csak abban az esetben függeszthető fel, ha a tagállamok egyike súlyosan és tartósan megsérti az Európai Unióról szóló szerződés 6. cikkének (1) bekezdésében rögzített alapelveket, és ezt a Tanács a Szerződés 7. cikkének (1) bekezdése szerint, a 7. cikkének (2) bekezdésében rögzített következményekkel megállapítja.

[...]

- (12) E kerethatározat tiszteletben tartja az alapvető jogokat, és összhangban van az [EUSZ] 6. cikkben elismert és az Európai Unió Alapjogi [c]hartájában, különösen annak VI. fejezetében kifejezésre juttatott alapelvekkel. [...]"

- 4 E kerethatározatnak „Az európai elfogatóparancs meghatározása és végrehajtásának kötelezettsége” című 1. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az európai elfogatóparancs egy tagállamban kibocsátott igazságügyi hatósági határozat, amely azt a célt szolgálja, hogy egy másik tagállam a büntetőeljárás lefolytatása, szabadságvesztés-büntetés, illetve szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása végett a keresett személyt elfogja és átadja.

(2) A tagállamok minden európai elfogatóparancsot a kölcsönös elismerés elve alapján és e kerethatározat rendelkezéseinek megfelelően hajtanak végre.

(3) E kerethatározat nem érinti az [EUSZ] 6. cikkében biztosított alapvető jogok és alapvető jogelvek tiszteletben tartásának a kötelezettségét.”

- 5 Az említett kerethatározat „Határozatok, amelyeket olyan tárgyaláson hoztak, amelyeken az érintett személy nem volt személyesen jelen” című 4a. cikke a következőket írja elő:

„(1) A végrehajtó igazságügyi hatóság abban az esetben is megtagadhatja a szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtását, ha az érintett személy személyesen nem volt jelen a határozat meghozatalát eredményező tárgyaláson, kivéve, ha az európai elfogatóparancs szerint a kibocsátó tagállam nemzeti jogában meghatározott további eljárási követelményekkel összhangban:

a) az érintett személyt kellő időben:

- i. személyesen idézték, és ily módon tájékoztatták annak a tárgyalásnak a kitűzött időpontjáról és helyéről, amely a határozat meghozatalához vezetett, vagy az érintett más módon ténylegesen hivatalos tájékoztatást kapott a szóban forgó tárgyalás kitűzött időpontjára és helyére vonatkozóan, mégpedig oly módon, hogy egyértelműen megállapítást nyert, hogy a kitűzött tárgyalásról tudomást szerzett;

valamint

- ii. tájékoztatták arról, hogy a határozat meghozatalára meg nem jelenése esetén is sor kerülhet;

vagy

- b) az érintett személy a kitűzött tárgyalás ismeretében meghatalmazta vagy az általa választott vagy az állam által kirendelt jogi képviselőt arra, hogy a tárgyalás során a védelmét ellássa, és az említett jogi képviselő ténylegesen ellátta az érintett személy védelmét a tárgyaláson;

vagy

- c) az érintett személy a határozat kézbesítését és azt követően, hogy kifejezetten tájékoztatták őt a perújításhoz vagy fellebbezéshez való jogáról, amely eljárásban joga van részt venni, és amely lehetővé teszi az ügy újbóli érdemi vizsgálatát – beleértve az új bizonyítékokat –, és amely az eredeti határozat megváltoztatásához vezethet:
 - i. egyértelműen kijelentette, hogy nem vitatja a határozatot;

vagy

- ii. a megállapított határidőn belül nem kért perújítást vagy nem fellebbezett;

vagy

- d) a határozatot nem kézbesítették személyesen az érintett személynek, de:
 - i. az átadást követően haladéktalanul, személyesen kézbesíteni fogják neki, és kifejezetten tájékoztatni fogják őt a perújításhoz vagy fellebbezéshez való jogáról, amely eljárásban joga van részt venni, és amely lehetővé teszi az ügy újbóli érdemi vizsgálatát – beleértve az új bizonyítékokat –, és amely az eredeti határozat megváltoztatásához vezethet;

valamint

- ii. tájékoztatni fogják arról, hogy milyen határidőn belül kérhet perújítást vagy fellebbezhet, amint arra a vonatkozó európai elfogatóparancs utalást tartalmaz.

(2) Amennyiben az európai elfogatóparancsot szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából bocsátják ki az (1) bekezdés d) pontjában meghatározott feltételek szerint, és az érintett személy előzőleg nem kapott hivatalos tájékoztatást arról, hogy büntetőeljárás folyik ellene, akkor az adott személy az európai elfogatóparancs tartalmáról való tájékoztatása alkalmával kérheti, hogy átadását megelőzően bocsássák rendelkezésére az ítélet egy példányát. Amint tudomást szerez erről a kérésről, a kibocsátó hatóság a végrehajtó hatóság közvetítésével eljuttatja a keresett személynek az ítélet egy példányát. A keresett személy kérése nem késleltetheti sem az átadási eljárást, sem az európai elfogatóparancs végrehajtására vonatkozó határozatot. Az ítéletnek az érintett rendelkezésére bocsátása kizárólag tájékoztatási célt szolgál; nem tekinthető az ítélet hivatalos kézbesítésének, és nem befolyásolhatja a perújítási vagy fellebbezési eljárás kérelmezésére nyitva álló határidőket.

(3) Amennyiben a személyt az (1) bekezdés d) pontjában meghatározott feltételek szerint adják át, és perújítási kérelmet vagy fellebbezést nyújtott be, a perújítási vagy fellebbezési tárgyalásra váró személynek az ezen eljárások lezárásáig tartó fogva tartását rendszeresen, vagy az érintett személy kérelmére felül kell vizsgálni a kibocsátó tagállam jogával összhangban. E felülvizsgálatnak magában kell foglalnia különösen a szabadságelvonás felfüggesztésének vagy félbeszakításának a lehetőségét. A perújítási vagy fellebbezési eljárást az átadás után kellő időben kell megindítani.”

A 2009/299/IB kerethatározat

- 6 A 2002/584/IB, a 2005/214/IB, a 2006/783/IB, a 2008/909/IB és a 2008/947/IB kerethatározat módosításáról a személyek eljárási jogainak megerősítése, valamint a kölcsönös elismerés elvének az érintett személy megjelenése nélkül lefolytatott eljárásokat követően hozott határozatokra való alkalmazásának előmozdítása tekintetében, 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározat (HL 2009. L 81., 24. o.) (1) preambulumbekkezdése kimondja:

„A vádlott azon joga, hogy személyesen jelen legyen a tárgyaláson, az Emberi Jogok Európai Bírósága értelmezésében az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény 6. cikkében előírt, tisztességes eljáráshoz való jog része. A Bíróság kijelentette továbbá, hogy a vádlott azon joga, hogy személyesen jelen legyen a tárgyaláson, nem abszolút érvényű, valamint hogy bizonyos körülmények között a vádlott szabad akaratából – kifejezetten vagy hallgatólagosan, de egyértelműen – lemondhat az említett jogról.”

A 2016/343 irányelv

- 7 A 2016/343 irányelv (33) és (35) preambulumbekkezdése értelmében:

„(33) A tisztességes eljáráshoz való jog a demokratikus társadalom egyik alapelve. A gyanúsítottaknak vagy a vádlottaknak a tárgyaláson való jelenlétre vonatkozó joga ezen a jogon alapul, és azt az egész Unióban biztosítani kell.

[...]

(35) A gyanúsítottak és a vádlottak tárgyaláson való jelenlétének joga nem abszolút. Bizonyos feltételek esetén a gyanúsítottak és a vádlottak kifejezetten vagy hallgatólagosan, ugyanakkor egyértelműen lemondhatnak erről a jogról.”

- 8 Ezen irányelvnek „A tárgyaláson való jelenlét joga” című 8. cikke a következőképpen szól:

„(1) A tagállamok biztosítják, hogy a gyanúsítottaknak és a vádlottaknak joguk van a tárgyalásukon jelen lenni.

(2) A tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy az olyan tárgyalás, amelynek eredményeként határozat születhet a gyanúsított vagy a vádlott bűnösségéről vagy ártatlanságáról, az érintett személy távollétében is megtartható, feltéve, hogy:

- a) a gyanúsítottat vagy a vádlottat kellő időben tájékoztatták a tárgyalásról és a meg nem jelenés következményeiről; vagy
- b) a tárgyalásról értesített gyanúsítottat vagy vádlottat általa meghatalmazott vagy az állam által kirendelt védő képviseli.

(3) A (2) bekezdéssel összhangban meghozott határozat az érintett személlyel szemben végrehajtható.

(4) Ha a tagállamok lehetővé teszik a tárgyalásnak a gyanúsított vagy a vádlott távollétében történő megtartását, azonban az e cikk (2) bekezdésében meghatározott feltételeknek való megfelelés nem lehetséges, mivel a gyanúsított vagy a vádlott észszerű erőfeszítések megtétele ellenére sem volt fellelhető, a tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy a határozat ennek ellenére meghozható és végrehajtható. Ebben az esetben a tagállamok biztosítják, hogy a gyanúsítottat vagy a vádlottat a

határozatról való tájékoztatáskor, különösen elfogásukkor, tájékoztassák a határozat megtámadásának lehetőségéről és az új tárgyaláshoz való jogról is, vagy valamely más jogorvoslatról, a 9. cikknek megfelelően.

(5) Ez a cikk nem érinti azokat a nemzeti szabályokat, amelyek úgy rendelkeznek, hogy a bíró vagy az illetékes bíróság ideiglenesen kizárhatja a gyanúsítottat vagy a vádlottat a tárgyalásról, ha ez a büntetőeljárás szabályszerű lefolytatásának biztosításához szükséges, amennyiben ez a védelemhez való joggal összhangban áll.

(6) Ez a cikk nem érinti azokat a nemzeti szabályokat, amelyek előírják, hogy az eljárást, vagy annak bizonyos szakaszait írásban folytassák le, amennyiben ez a tisztességes eljáráshoz való joggal összhangban áll.”

- 9 Ugyanezen irányelvnek „Az új tárgyaláshoz való jog” című 9. cikke ekként rendelkezik:

„A tagállamok biztosítják, hogy ha a gyanúsított vagy a vádlott nem volt jelen a saját tárgyalásán és a 8. cikk (2) bekezdésében meghatározott feltételek nem teljesültek, az érintett személynek joga van egy új tárgyaláshoz, vagy más olyan jogorvoslathoz, amely lehetővé teszi az ügy érdemi részének új elbírálását, ideértve új bizonyíték megvizsgálását, és amely az eredeti határozat megváltoztatásához vezethet. E tekintetben a tagállamok biztosítják, hogy az érintett gyanúsítottnak vagy vádlottnak jogában áll jelen lenni, ténylegesen részt venni, a nemzeti jog szerinti eljárásoknak megfelelően, továbbá a védelemhez való jogokat gyakorolni.”

A német jog

- 10 Az 1982. december 23-i Gesetz über die internationale Rechtshilfe in Strafsachen (a nemzetközi bűnügyi jogsegélyről szóló törvény, BGBl.1982. I, 2071. o.) 1994. június 27-én kihirdetett változatának (BGBl. 1994. I, 1537. o.) 83. §-a előírja:

„(1) Nem engedélyezhető a kiadatás, ha

[...]

3. a büntetés végrehajtása iránti megkeresés esetén az elítélt nem jelent meg személyesen az elítélést eredményező tárgyaláson [...]

(2) Az (1) bekezdés 3. pontja ellenére elvégzett kiadatás akkor jogszerű, ha:

1. Az elítéltet

- a) kellő időben

aa) személyesen idézték az ítélet meghozatalát eredményező tárgyalásra, vagy

bb) más módon, hivatalosan és ténylegesen tájékoztatták a tárgyalás kitűzött időpontjáról és helyéről, így egyértelműen megállapítást nyert, hogy az elítélt a kitűzött tárgyalásról tudomást szerzett, és

- b) tájékoztatták arról, hogy a határozat meghozatalára meg nem jelenése esetén is sor kerülhet,

2. az elítélt – akinek tudomása volt a vele szemben folyamatban lévő eljárásról, amelyen védő is részt vett – a szökésével megakadályozta a személyes idézését, vagy

3. az elítélt – akinek tudomása volt a kitűzött tárgyalásról – a védelme érdekében védőnek adott meghatalmazást, aki ténylegesen ellátta a védelmét a tárgyaláson.

[...]

(4) Az (1) bekezdés 3. pontja ellenére a kiadatásra akkor is lehetőség van, ha az elítélt a megkereső tagállamnak történő átadását követően a határozatot haladéktalanul személyesen megkapja, és a (3) bekezdés második mondatában említett, a perújításhoz vagy fellebbezéshez való jogáról, valamint az erre megállapított határidőkről kifejezetten tájékoztatták.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

- 11 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelemből kitűnik, hogy a kérdést előterjesztő bírósághoz, a Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburghoz (hamburgi regionális felsőbbbíróság, Németország) a román hatóságok által 2019. október 7-én, illetve 2020. február 4-én kibocsátott két európai elfogatóparancsot terjesztettek TR román állampolgár szabadságvesztés-büntetések végrehajtása céljából történő átadása érdekében, amelyeket a román bíróságok távollétében szabtak ki vele szemben. TR jelenleg 2020. március 31. óta kiadatási letartóztatásban van Hamburgban (Németország).
- 12 TR-rel szemben a következő bűnösséget megállapító ítéleteket hozták:
 - először a román bíróságok három rendbeli fenyegetés bűncselekménye és egy rendbeli szándékos gyűjtogatás bűncselekménye miatt, a távollétében jogerősen 6 év és 6 hónap szabadságvesztésre, továbbá zsarolás bűncselekménye és (visszaesőként elkövetett) rongálás bűncselekménye miatt 1832 nap szabadságvesztésre ítélték, amelyből levonásra kerül a fogva tartásban töltött 2016. január 1-jétől 2017. április 14-ig tartó időszak, valamint további 48 nap;
 - másodszor bűnszervezet létrehozása, és az azzal összefüggésben elkövetett kábítószer-kereskedelem bűncselekmény, valamint két közlekedési bűncselekmény és testi sértés miatt a távollétében 4 év szabadságvesztésre ítélték, amelyből még 2 év 4 hónapot, illetve egy másik elítélés miatt további 1786 napot le kell töltenie.
- 13 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy TR 2018 októberében megszökött, és Németországba távozott annak érdekében, hogy kivonja magát a vele szemben Romániában indított büntetőeljárások alól, amelyek a jelen ítélet előző pontjában említett ítéleteket eredményezték.
- 14 A román hatóságok – egy tájékoztatáskérést követően – közölték a hamburgi főügyésszel, hogy a 2019. október 7-i és 2020. február 4-i európai elfogatóparancsok tárgyát képező büntetőjogi felelősséget megállapító ítéletekkel kapcsolatban a vádlottat nem lehetett személyesen idézni a romániai ismert lakóhelyről. Ez az oka annak, hogy a hivatalos értesítést, a román jognak megfelelően, minden esetben a vádlott címére küldték, mivel a román jog szerint az idézést tíz nap elteltét követően kézbesítettnek kell tekinteni.
- 15 A román hatóságok közölték továbbá, hogy az említett elítélésekhez vezető két eljárásban a vádlottat első fokon az általa választott védők képviselték, a fellebbezési eljárásban pedig a bíróságok által kirendelt védők.
- 16 A Judecătoria Deva (dévai helyi bíróság, Románia) által kibocsátott európai elfogatóparancsból, valamint a 2020. május 20-án szolgáltatott kiegészítő információkból az következik, hogy TR, noha tudomása volt a vele szemben folyó eljárásról, nem jelent meg sem az e bíróság előtti elsőfokú tárgyaláson, sem pedig a Curtea de Apel Alba Iulia (gyulafehérvári ítélőtábla, Románia) előtti fellebbezési tárgyaláson, azonban – mivel tudomást szerzett az Judecătoria Deva (dévai helyi bíróság) által kitűzött tárgyalásról – meghatalmazást adott egy általa választott védőnek, aki az első fokú eljárásban ténylegesen ellátta a védelmét. A fellebbezési tárgyaláson kirendelt védő képviselte TR-t.

- 17 Mindazonáltal a román hatóságok elutasították a német hatóságok arra irányuló kérelmének teljesítését, hogy a szóban forgó büntetőeljárások újbóli megindításával kapcsolatban biztosítékokat adjanak, mivel TR-t szabályszerűen idézték, és a büntetőjogi felelősséget megállapító ítéleteket a román büntetőeljárás törvénykönyv értelmében nem lehet felülvizsgálni.
- 18 2020. május 28-i határozatával a kérdést előterjesztő bíróság az alkalmazandó német szabályozásnak megfelelően engedélyezte TR Romániának történő átadását a 2019. október 7-i és 2020. február 4-i európai elfogatóparancsok végrehajtása céljából. E tekintetben megállapította, hogy noha valamely személy büntetés-végrehajtás céljából történő átadása főszabály szerint kizárt, ha e személy személyesen nem jelent meg az elítélést eredményező tárgyaláson, TR megakadályozta a személyes idézését Romániában azzal, hogy Németországba szökött. Ezenkívül tudomása volt az őt érintő eljárásokról, amelyekben védő képviselte.
- 19 TR kifogást emelt a kiadatásával szemben, és ellenezte a nemzetközi bűnügyi jogsegélyről szóló törvény 41. §-ában előírt egyszerűsített kiadást.
- 20 A kiadátását elrendelő 2020. május 28-i határozatot TR azzal az indokkal vitatja, hogy a Románia részére történő átadása jogellenes, mivel a román hatóságok nem adtak biztosítékokat az említett büntetőeljárás újbóli megindításához való jogát illetően, mivel a biztosíték ilyen hiánya összeegyeztethetetlen a 2016/343 irányelv 8. és 9. cikkével.
- 21 E körülmények között a Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg (hamburgi regionális felsőbbbíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„Az Európai Unió valamely tagállamából származó, távollétében elítélt személynek egy másik tagállam számára büntetőeljárás lefolytatása céljából történő átadására vonatkozó határozatok esetében úgy kell-e értelmezni a 2016/343 irányelv rendelkezéseit, különösen annak 8. és 9. cikkét, hogy az átadás megengedhetősége – különösen úgynevezett szökés esetén – attól függ, hogy a megkereső állam teljesíti-e az irányelvben meghatározott feltételeket?”

A sürgősségi eljárásról

- 22 A kérdést előterjesztő bíróság azt kéri, hogy a Bíróság a jelen előzetes döntéshozatalra utalást a Bíróság eljárási szabályzatának 107. cikkében előírt sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárásban bírálja el.
- 23 E tekintetben először is meg kell állapítani, hogy a kérdést előterjesztő bíróság kérdése mind a 2002/584 kerethatározat, mind pedig az 2016/343 irányelv értelmezésére vonatkozik, amelyek az EUM-Szerződés harmadik részének a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségre vonatkozó, V. címében meghatározott területekhez tartoznak. A jelen előzetes döntéshozatalra utalás tehát elbírálható sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárásban.
- 24 Másodszor, ami a sürgősség kritériumát illeti, a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint figyelembe kell venni azt a körülményt, hogy az alapügyben érintett személy jelenleg meg van fosztva szabadságától, és további fogva tartása az alapeljárás kimenetelétől függ (2019. november 28-i Spetsializirana prokuratura ítélet, C-653/19 PPU, EU:C:2019:1024, 22. pont).
- 25 A jelen ügyben a Bíróság rendelkezésére álló iratokból kitűnik, hogy az eljárási szabályzat 107. cikkének (2) bekezdése értelmében vett sürgősség azon esetleges súlyos következményekből ered, amelyeket a késedelmes határozat az európai elfogatóparancsok hatálya alá tartozó személyre gyakorolhat, amelyeket a kérdést előterjesztő bíróságnak kell végrehajtania különösen a szabadságelvonnás miatt,

hiszen e személy 2020. március 31. óta kiadatási letartóztatásban van, és a Romániának történő átadása vagy szabadlábra helyezése a Bíróság elé terjesztett előzetes döntéshozatali kérdésre adott választól függ.

- 26 E körülmények között az előadó bíró javaslatára, a főtanácsnok meghallgatását követően a Bíróság negyedik tanácsa 2020. szeptember 23-án úgy határozott, hogy helyt ad a kérdést előterjesztő bíróság azon kérelmének, hogy a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelmet sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárásban bírálják el.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

- 27 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a nemzeti bíróságok és a Bíróság között az EUMSZ 267. cikkel bevezetett együttműködési eljárás keretében a Bíróság feladata, hogy a nemzeti bíróságnak az előtte folyamatban lévő ügy eldöntéséhez hasznos választ adjon. Mindezek fényében adott esetben a Bíróságnak át kell fogalmaznia az elé terjesztett kérdéseket (2020. április 2-i Ruska Federacija ítélet, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 28 A jelen ügyben az előzetes döntéshozatal iránti kérelemből kitűnik, hogy a kérdést előterjesztő bíróságnak arról kell határoznia, hogy a nemzetközi bűnügyi jogsegélyről szóló törvény 83. §-ának rendelkezései alapján, amelyek a 2002/584 kerethatározat 4a. cikkét ültetik át a német jogba, jogszerű-e TR román hatóságoknak történő átadása.
- 29 A kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy az ilyen átadáshoz szükséges feltételek teljesültek, mivel egyrészt e személy a Németországba történő szökésével és ezáltal a személyes idézésének megakadályozásával az ügy ismeretében kivonta magát az e bíróság által végrehajtandó európai elfogatóparancsok alapjául szolgáló eljárások alól, másrészt, hogy az említett személyt ezen eljárásokban első fokon az általa választott védő képviselte, másodfokon pedig a bíróságok által kirendelt védő. Ezzel szemben TR e bíróság előtt azt állította, hogy ez az átadás nem jogszerű a 2016/343 irányelv 8. és 9. cikkében foglalt követelményekre tekintettel, mivel semmilyen biztosíték nincs arra, hogy Romániában vele szemben újból megindítják a büntetőeljárást.
- 30 E körülmények között a kérdést előterjesztő bíróság kérdését úgy kell érteni, hogy az arra vonatkozik, hogy a 2002/584 kerethatározat 4a. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy ha az érintett személy megakadályozta a személyes idézését, nem jelent meg személyesen a tárgyaláson, és a végrehajtó tagállamba szökött, a végrehajtó igazságügyi hatóság nem tagadhatja meg a szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtását pusztán amiatt, hogy nincs biztosíték arra, hogy a kibocsátó tagállamnak történő átadás esetén a 2016/343 európai parlamenti és tanácsi irányelv 8. és 9. cikkében foglalt új tárgyaláshoz való jogát tiszteletben fogják tartani.
- 31 Emlékeztetni kell arra, hogy a 2002/584 kerethatározat célja – amint az különösen az 1. cikkének (1) és (2) bekezdéséből, valamint (5) és (7) preambulumbekendéséből kitűnik – az, hogy a Párizsban, 1957. december 13-án aláírt európai kiadatási egyezményen alapuló többoldalú kiadatási rendszert az igazságügyi hatóságok közötti, az elítéltek vagy gyanúsítottak büntető ítélet végrehajtása vagy büntetőeljárás lefolytatása céljából történő, a kölcsönös elismerés elvén alapuló átadásának rendszerével váltsa fel (2013. január 29-i Radu ítélet, C-396/11, EU:C:2013:39, 33. pont; 2020. március 11-i SF [Európai elfogatóparancs – A végrehajtó államba történő visszaszállítás garanciája] ítélet, C-314/18, EU:C:2020:191, 39. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 32 Az említett kerethatározat célja ily módon az elítéltek vagy a bűncselekmény elkövetésével gyanúsítottak átadása új, egyszerűsített és hatékonyabb rendszerének bevezetése útján az igazságügyi együttműködés megkönnyítése és meggyorsítása annak érdekében, hogy elősegítse az Unió azon

célkitűzésének elérését, hogy a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének azon nagy fokú bizalomra épülő térségévé váljon, amelynek a tagállamok között fenn kell állnia (2013. február 26-i Melloni ítélet, C-399/11, EU:C:2013:107, 37. pont; 2020. szeptember 24-i Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof [A specialitás szabálya] ítélet, C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 33 A 2002/584 kerethatározat által szabályozott területen a kölcsönös elismerés elve, amely a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés „sarokkövéként” szolgál, amint az a kerethatározat (6) preambulumbekzdéséből kitűnik, a kerethatározat 1. cikkének (2) bekezdésében jut érvényre, amely kimondja azon szabályt, miszerint a tagállamok minden európai elfogatóparancsot a kölcsönös elismerés elve alapján és az említett kerethatározat rendelkezéseinek megfelelően hajtanak végre. E kerethatározat rendelkezései szerint ugyanis a tagállamok az európai elfogatóparancs végrehajtását kizárólag a kerethatározat 3. cikkében felsorolt kötelező megtagadási okok, valamint a 4. és 4a. cikkében felsorolt mérlegelhető megtagadási okok esetében tagadhatják meg. Ezenkívül a végrehajtó igazságügyi hatóság az európai elfogatóparancs végrehajtását kizárólag a szóban forgó kerethatározat 5. cikkében meghatározott feltételektől teheti függővé (2013. február 26-i Melloni ítélet, C-399/11, EU:C:2013:107, 38. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 34 Következésképpen, míg az európai elfogatóparancs végrehajtása a főszabály, a végrehajtás megtagadása kivételnek tekintendő, amelyet szigorúan kell értelmezni (2018. július 25-i Minister for Justice and Equality ítélet [Az igazságszolgáltatási rendszer hiányosságai] ítélet, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 35 Ami különösen azon esetet illeti, amikor az európai elfogatóparancs az érintett személy távollétében kiszabott büntetés végrehajtására vonatkozik, a 2002/584 kerethatározat 5. cikke 1. pontjának eredeti változata előírta azon szabályt, miszerint ebben az esetben az érintett személy átadását a végrehajtó tagállam ahhoz a feltételhez kötheti, hogy a kibocsátó tagállamban biztosítják az ügynek az érintett jelenlétében történő újratárgyalását (2017. augusztus 10-i Tupikas ítélet, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 52. pont).
- 36 E rendelkezést hatályon kívül helyezte a 2009/299 kerethatározat, és új 4a. cikket iktatott be a 2002/584 kerethatározatba, amely korlátozza az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának lehetőségét, továbbá egyértelműen és egységesen felsorolja azokat a feltételeket, amelyek esetén nem tagadható meg azon határozat elismerése és végrehajtása, amelyet olyan tárgyalást követően hoztak, amelyen az érintett személy nem volt személyesen jelen (2017. augusztus 10-i Tupikas ítélet, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 53. pont).
- 37 Az említett 4a. cikk az európai elfogatóparancs végrehajtására vonatkozó feltételeket harmonizálja a terhelt távollétében történő elítélés esetén, amely harmonizáció a tagállamok összessége által elért konszenzust tükrözi az európai elfogatóparancs hatálya alá tartozó terhelteket megillető eljárási jogoknak az uniós jog alapján való terjedelmével kapcsolatban (2013. február 26-i Melloni ítélet, C-399/11, EU:C:2013:107, 62. pont).
- 38 Amint a 2002/584 kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének szövegéből is kiderül, a végrehajtó igazságügyi hatóságnak lehetősége van a szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtásának megtagadására, ha az érintett személyesen nem volt jelen a határozat meghozatalát eredményező tárgyaláson, kivéve ha az európai elfogatóparancs szerint az e rendelkezés a), b), c), illetve d) pontjában foglalt feltételek teljesülnek (2017. augusztus 10-i Tupikas ítélet, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 39 A 2002/584 kerethatározat 4a. cikke magas szintű védelem biztosítását, valamint annak lehetővé tételét célozza, hogy a végrehajtó hatóság átadja az érintettet az elítéléséhez vezető tárgyalásról való távolmaradása esetén is, teljes mértékben tiszteletben tartva ugyanakkor a védelemhez való jogát (2017. augusztus 10-i Tupikas ítélet, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 58. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 40 Amint azt a Bíróság már megállapította, az uniós jogalkotó így olyan megoldást fogadott el, amely kimerítő jelleggel felsorolja az eseteket, amikor a terhelt távollétében hozott határozat végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtását úgy kell tekinteni, hogy az nem sérti a védelemhez való jogot (2013. február 26-i Melloni ítélet, C-399/11, EU:C:2013:107, 44. pont).
- 41 Ebből következik, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság az érintettnek a határozat meghozatalához vezető tárgyalásról való távolmaradása ellenére is köteles az európai elfogatóparancsot végrehajtani, amennyiben a 2002/584 kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének a), b), c) vagy d) pontjában szereplő valamelyik körülmény fennállása beigazolódik (2017. augusztus 10-i Tupikas ítélet, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 55. pont).
- 42 Egyébiránt a Bíróság kimondta, hogy a 2002/584 kerethatározat 4a. cikkének (1) bekezdése nem sérti sem a Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikkében, illetve 48. cikkének (2) bekezdésében biztosított hatékony jogorvoslathoz és tisztességes eljáráshoz való jogot, sem pedig a védelemhez való jogot (2013. február 26-i Melloni ítélet, C-399/11, EU:C:2013:107, 53. és 54. pont).
- 43 A kérdést előterjesztő bíróság által hivatkozott 2016/343 irányelvet illetően meg kell állapítani, hogy ezen irányelv 8. cikkének (1) bekezdése rögzíti a gyanúsítottaknak és a vádlottaknak a tárgyaláson való jelenlétéhez való jogát. Mindazonáltal e cikk (2) bekezdése értelmében a tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy az olyan tárgyalás, amelynek eredményeként határozat születhet a gyanúsított vagy a vádlott bűnösségéről vagy ártatlanságáról, az érintett személy távollétében is megtartható, ha az e bekezdésben foglalt feltételeket tiszteletben tartják.
- 44 Ezenkívül az említett irányelv 9. cikke szerint a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy ha a gyanúsított vagy a vádlott nem volt jelen a saját tárgyalásán és a 2016/343 irányelv 8. cikkének (2) bekezdésében meghatározott feltételek nem teljesültek, az érintett személynek joga van egy új tárgyaláshoz, vagy más olyan jogorvoslathoz, amely lehetővé teszi az ügy érdemi részének új elbírálását, ideértve új bizonyíték megvizsgálását, és amely az eredeti határozat megváltoztatásához vezethet.
- 45 Márpedig meg kell állapítani, hogy a 2002/584 kerethatározat különös rendelkezést tartalmaz, nevezetesen a 4a. cikket, amely – pontosan a szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából – az olyan érintettel szemben kibocsátott európai elfogatóparancs esetére vonatkozik, aki személyesen nem jelent meg az e büntetést, illetve az ezen intézkedést kiszabó határozat meghozatalát eredményező tárgyaláson.
- 46 Ebben az összefüggésben a kibocsátó tagállam nemzeti jogának a 2016/343 irányelv rendelkezéseivel való esetleges összeegyeztethetlensége nem minősülhet olyan oknak, amely az európai elfogatóparancs végrehajtásának megtagadásához vezethet.
- 47 Az európai elfogatóparancs végrehajtásának megakadályozása érdekében valamely irányelv rendelkezéseire való hivatkozás ugyanis lehetővé tenné a 2002/584 kerethatározat által létrehozott rendszer megkerülését, amely kimerítően felsorolja a végrehajtás megtagadásának okait. Ez annál is inkább igaz, mivel a 2016/343 irányelv nem tartalmaz az európai elfogatóparancsok kibocsátására és végrehajtására vonatkozó rendelkezéseket, amint azt a főtanácsnok az indítványának 62. és 63. pontjában lényegében megállapította.

- 48 Ezenkívül emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság kimondta, hogy amennyiben a kibocsátó tagállam több bírósági fokozatból álló büntetőeljárást ír elő, és így egymást követő bírósági határozatok meghozatalára kerülhet sor, amelyek közül legalább az egyiket az érintett távollétében hozták, a „határozat meghozatalát eredményező tárgyalásnak” a 2002/584 kerethatározat 4a. cikkének (1) bekezdése szerinti fogalmát úgy kell értelmezni, hogy az kizárólag azon fórum előtti eljárásra vonatkozik, amelynek eredményeképpen azon határozatot meghozták, amely az ügy érdemében történő újbóli ténybeli és egyben jogi vizsgálatát követően jogerősen határozott az érintett bűnösségéről, valamint szabadságelvonással járó intézkedéshez hasonló büntetés kiszabásáról (2017. augusztus 10-i Tupikas ítélet, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 98. pont).
- 49 A jelen ügyben a 2002/584 kerethatározat 4a. cikkében foglalt feltételek, amelyekkel kapcsolatban olyan kétség merül fel, amelyet a Bíróság által a tárgyaláson feltett kérdésekre adott válaszok nem tudtak eloszlatni, azon feltételek, amelyek TR hivatalos és tényleges tájékoztatására, valamint a román bíróságok által kirendelt védőknek TR által adott meghatalmazásra vonatkoztak. A kérdést előterjesztő bíróság által nyújtott információk szerint a jelen ítélet 12. pontjában említett európai elfogatóparancsokat két fellebbviteli ítélettel összefüggésben bocsátották ki. Az említett bíróság szerint TR nem jelent meg a fellebbezési tárgyalásokon, és őt kirendelt védő képviselte. Ezzel szemben ezen információkból kitűnik, hogy az elsőfokú eljárások legalább egyike esetében TR tudomással bírt a kitűzött tárgyalásról, meghatalmazást adott az általa megnevezett jogi képviselőnek arra, hogy a tárgyaláson ellássa a védelmét, és e jogi képviselő a tárgyaláson ténylegesen ellátta a védelmét.
- 50 Ebből következik, hogy a kérdést előterjesztő bíróságnak, amelynek meg kell vizsgálnia, hogy az előtte folyamatban lévő ügyben teljesültek-e a 2002/584 kerethatározat 4a. cikke esetleges alkalmazásának feltételei, először is azt kell megállapítania, hogy a TR elleni elsőfokú vagy másodfokú eljárások tartoznak-e a „határozat meghozatalát eredményező tárgyalás” fogalmának a 2002/584 kerethatározat 4a. cikkének (1) bekezdése szerinti, Bíróság által értelmezett fogalmába, majd azt kell megvizsgálnia, hogy az említett feltételek ezen eljárások mindegyike tekintetében teljesülnek-e.
- 51 Abban az esetben, ha a végrehajtó igazságügyi hatóság azt állapítaná meg, hogy a 4a. cikk (1) bekezdésének a) vagy b) pontjában foglalt, az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának lehetőségét kizáró feltételek nem teljesültek, az említett bíróság – tekintettel arra, hogy a 4a. cikk ezen elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának mérlegelhető esetéről rendelkezik – mindenesetre figyelembe vehet más olyan körülményeket is, amelyek lehetővé teszik számára, hogy megbizonyosodjon arról, hogy az átadás nem jár az érintett személy védelemhez való jogának megsértésével, és átadhatja őt a kibocsátó tagállamnak (lásd ebben az értelemben: 2016. május 24-i Dworzecki ítélet, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, 50. pont).
- 52 Az ilyen értékelés keretében a végrehajtó igazságügyi hatóság így az érintett személy által tanúsított magatartást is figyelembe veheti. Az átadási eljárás e szakaszában ugyanis kiemelten figyelembe lehet venni többek között azt, hogy az érintett személy megpróbálta elkerülni a neki címzett értesítés kézbesítését (lásd ebben az értelemben: 2016. május 24-i Dworzecki ítélet, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, 51. pont), vagy hogy megpróbált bármely kapcsolatot elkerülni a román bíróságok által kirendelt védőkkel.
- 53 Hasonlóképpen, a végrehajtó igazságügyi hatóság figyelembe veheti a Bíróság elé terjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelemben hivatkozott azon körülményt is, amely szerint TR fellebbezést nyújtott be az elsőfokú határozatokkal szemben, ami megerősíti, hogy TR a román jog szerint érvényes ügyvédi meghatalmazást állított ki.
- 54 Ha megállapítást nyerne, hogy az elsőfokú eljárás, és nem a fellebbezési eljárás az, amely a 2002/584 kerethatározat 4a. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „határozat meghozatalát eredményező tárgyalás” fogalma alá tartozik, a jelen ítélet 49. pontjában összefoglalt információkból következően úgy tűnik – és ezt a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia –, hogy a 2002/584 kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének b) pontjában foglalt feltételek az alapügyben szóban forgó

európai elfogatóparancsok közül legalább egy esetében teljesültek, ezért a kérdést előterjesztő bíróság nem volt jogosult megtagadni ezen elfogatóparancs végrehajtását a 2002/584 kerethatározat 4a. cikke alapján.

- 55 Meg kell azonban állapítani, hogy az, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtásának megakadályozása érdekében – a végrehajtás megtagadásának a 2002/584 kerethatározatban előírt okain kívül – nem lehet hivatkozni a 2016/343 irányelvre, egyáltalán nem érinti a kibocsátó tagállam azon abszolút kötelezettségét, hogy a jogrendjében tiszteletben tartsa az uniós jog valamennyi rendelkezését, ideértve a 2016/343 irányelvet is. Mivel az ezen irányelv átültetésére előírt határidő lejárt, az érintett személy a kibocsátó tagállamnak való átadása esetén e tagállam bíróságai előtt adott esetben hivatkozhat az említett irányelv azon rendelkezéseire, amelyek a tartalmuk szempontjából feltétlennek és kellően pontosnak tűnnek, ha ez az állam nem ültette át időben ezen irányelvet, vagy helytelenül ültette azt át (lásd ebben az értelemben: 2017. február 15-i British Film Institute ítélet, C-592/15, EU:C:2017:117, 13. pont; 2018. október 4-i Link Logistik N&N ítélet, C-384/17, EU:C:2018:810, 47. pont).
- 56 A fenti megfontolások összességéből az következik, hogy a 2002/584 kerethatározat 4a. cikkét úgy kell értelmezni, hogy ha az érintett személy megakadályozta a személyes idézését, nem jelent meg személyesen a tárgyaláson, és a végrehajtó tagállamba szökött, a végrehajtó igazságügyi hatóság nem tagadhatja meg a szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtását pusztán amiatt, hogy nincs biztosíték arra, hogy a kibocsátó tagállamnak történő átadás esetén a 2016/343 irányelv 8. és 9. cikkében foglalt új tárgyaláshoz való jogát tiszteletben fogják tartani.

A költségekről

- 57 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

A 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat 4a. cikkét úgy kell értelmezni, hogy ha az érintett személy megakadályozta a személyes idézését, nem jelent meg személyesen a tárgyaláson, és a végrehajtó tagállamba szökött, a végrehajtó igazságügyi hatóság nem tagadhatja meg a szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtását pusztán amiatt, hogy nincs biztosíték arra, hogy a kibocsátó tagállamnak történő átadás esetén a büntetőeljárás során az ártatlanság vételeme egyes vonatkozásainak és a tárgyaláson való jelenlét jogának megerősítéséről szóló, 2016. március 9-i (EU) 2016/343 európai parlamenti és tanácsi irányelv 8. és 9. cikkében foglalt új tárgyaláshoz való jogát tiszteletben fogják tartani.

Aláírások